10/07/2019

Дяконът неврохирург д-р Щефан Миндя: „Извършвал съм много операции, в които Божията помощ е идвала тайнствено“

Д-р Щефан Миндя е неврохирург със световно признание и заедно с това дякон на Православната църква в Румъния. Духовникът бе отличен със специален кръст, който му бе връчен от Хушкия епископ Игнатий. Отличието бе дадено за „активна работа, посветена в служба на лечението на ближните“. Тържественото събитие се състоя на 7 юли – празника на света Неделя, покровителка на катедралния храм в румънския град Хуш.

Лекарят израства в САЩ, в семейство на румънски преселници, въведен в православната вяра още като малък от своята баба. За нея той разказва, че е била само с четвърти клас образование, но му е предала най-важните духовни уроци в живота му. В САЩ той успява да съхрани вярата си и благодарение на сплотената православна енория, в която попада, към Румънската православна църква, както и на съпругата си, също православна румънка, с която имат шест деца.

Когато е на 36 години, той става най-младият лекар, оглавил отделението по неврохирургия на Университетската болница Станфорд. Когато е на върха на

кариерата си в САЩ, през 2014 г. той решава да се завърне в родната Румъния и да се посвети на здравето на своите сънародници и въвеждането на най-новите методи за лечение в областта на минимално инвазивните методи в неврохирургията в родината си. Малко след като се завръща в Румъния, през септември 2014 г., на 38-годишна възраст той е ръкоположен за дякон и започва да служи всяка неделя при една от енориите на морския град Констанца. Особено влияние да вземе решението да се завърне имат срещите му с един от емблематичните православни духовници на Румъния – архим. Юстин Първу (1919-2013), старец на манастира „Петру Вода“. И днес, няколко години след кончината на отец Юстин, неговият духовен син често посещава манастира му и се включва в различни социални и катехизаторски инициативи на монашеското братство.

В интервю на Аугустин Пъунойу за ежедневника на Румънската патриаршия в. „Лумина“ по повод живота си в САЩ и решението да се завърне в Румъния

д-р Миндя споделя следното: „Някои лекари там избягват темата за вярата от съображения за „политическа коректност“ – винаги има риск, докато говориш с някого за православната си вяра, да засегнеш някой католик, някой протестант, някой будист или пък някой атеист. Но има и нещо друго. Има и лекари, които избягват темата от опасение, че ще изглеждат несериозно като специалисти в очите на своите колеги, а и на пациентите – защото вярват в нещо, което не е доказано научно.

Въпросът е да говориш за християнството с личния си пример. Защото може много красиво да говориш за него, но хората отсреща да те видят като арогантно агитиращ, нечестен. Тогава напразно ходиш на църква, постиш, молиш се, изповядваш се, вземаш Причастие. Понякога и аз в Америка изпитвах нуждата да засвидетелствам за вярата си, но тогава се питах – как мога аз да свидетелствам, когато съм толкова слаб в греховете си, и е достатъчен само един момент на невнимание от моя страна, за да обидя някого. Трябва да разберем, че за да бъдем православни, това е непрестанна битка…

От друга страна, има хора, които смятат, че не мога с такова голямо убеждение да говоря за неща, които не са обяснени по пътя на науката… Но всеки човек, достатъчно е мъничко да се замисли – като едно 10-годишно

дете, и ще си даде сметка, че съществува Творец. Един пример, който обичам да давам на колегите си атеисти: ако извадиш от джоба си десетина монети и ги пуснеш на земята, те ще се разпилеят на различни страни. Колкото пъти изпускаш шепа с монети, толкова пъти те ще се разпиляват хаотично в различни посоки. Няма математическа вероятност те да се подредят по определен ред и да застанат една върху друга. Ако нито веднъж монетите не се подредят така, както споменах, това е демонстрация на хаотичността, на липсата на ред. В математиката нещата, които са статистически възможни имат макар и само теоритичната възможност да се случат – дори и едно на милиард, веднъж на един трилиард пъти, но тук не може да става дума дори за такава теоретична възможност. Това е хазартът, случайността, от която никога не може да излезе никаква подредба от само себе си.“

В интервюто си за църковния ежедневник д-р Миндя споделя още за силата на молитвата и за Божията подкрепа, на която се уповава в своята професионална практика: „Имал съм много сложни случаи, които са се разрешавали с особена лекота, за която нямам научно обяснение. Спомням си за един такъв тежък случай на един мъж. За първи път бях изправен пред такъв казус и за първи път щях да правя подобна операция, както и изобщо такава операция за пръв път щеше да се извърши в Станфордската болница. Свързах се с един лекар в Япония, който е оперирал 100 такива пациенти в своята 40-годишна практика. Звънях и на друг лекар, оперирал 60 такива случаи.

Тогава живеех в Сан Франциско и отидох при мощите на св. Йоан Максимович. И там, много добре си спомням, силно се помолих: „Господи, направи нещо! Не искам аз да оперирам този пациент. Този случай надвишава моите умения. Не искам да направя заболяването на човека още по-тежко.“ След това отидох при човека, голям шеф в Епъл, китайски християнин, който имаше възможност да се оперира в която си искаше болница по света, и му казах: „Вашият проблем е много усложнен, с него могат да се заемат само няколко лекари. Никога не съм имал случай като Вашия. Имал съм сложни случаи, но не и като Вашия...“. Тогава човекът ми отговори: „Имам вяра във Вас. Чувствам, че ще се справите. Ще се оставя във Вашите ръце!“. Много се уплаших тогава. Но си казах: „Господи, дано този човек не греши!“. И се залових за работа, изчетох цялата налична специализирана литература. По време на тази операция, която продължава 20 часа, пациентът губи 5-6 литра кръв. Можете да си представите какво значи това за човешкото тяло! Това значи да се прелее цялата кръв на човека.

Преди операцията му направихме маслосвет. Всичко мина толкова леко и безпроблемно – операцията бе извършена за 10 часа – само за половината от времето, за което обикновено протичаха подобни операции. Когато попитах анестезиолога колко кръв е изгубил пациентът, отговорът бе – 900 милилитра. Казах му: „Това не е шега, проверете отново“. И отново всички ми отвърнаха – действително, пациентът бе изгубил по-малко от 1 литър кръв.

На една медицинска конференция в доклада си представих този случай и някои лекари отказаха да повярват на изнесената от мен информация за протичането на операцията. Операция, извършена след молитва. Вярата има много голяма роля! Имал съм и много други операции, в които Божията помощ е идвала тайнствено. Съжалявам за съмнението на тези медици и се моля да дойдат времето и подходящият случай да си дадат сметка, че онова, което лекарят прави е много малко. И това го казвам, разбира се, с целия си респект към лекарската професия и усилия!...“.

pravoslavie.bg